

Za našo deco.

Mali kipar.

(Da'...)

»Mogoče pa boš tudi zadovoljen, da ostane kip tam, kjer je sedaj.«

»Videli bomo«, je menil deček.

»Dobro, dajmo torej videti!« je zaključil gospod.

Neznanec je šel v dvor povsem mirno. Ko je hotel stojiti v vežo, ga je deček zadržal ter mu je napol sramežljivo, napol ježno rekel:

»Kam greste, gospod? Vendar ne boste šli v kneževe sobane? Dosti je, če nam dovolijo, da smemo na vrt, vendar ne bomo hodili še po grajskih sobah!«

Neznanec je stopil na hodnik. Sluge in stražniki so ga pozdravljali z velikim spoštovanjem.

Deček ga je spremljal vse bolj vznemirjen.

»Mogoče je to kak uradnik na dvoru«, je pomislil Michelangelo. »Če je to res, potem mi ni bilo treba tako nevljudno z njim postopati. Pa! Naj bo, kdo hoče, moj faun je samo moj. Mora mi ga vrniti. Če pa noče, potem ga bom sam vsega razbil.«

Gospod je prehodil mnogo razkošno opremljenih dvoran, a nihče ga ni ustavil.

»Za Boga!« je pomislil Michelangelo zopet, »morda je to kak knežev sorodnik, jaz pa sem bil napram njemu tako drzen. To bo še lep konec!«

Neznanec se ni obrnil, ampak je samo odprl vrata krasno opremljene dvorane, v kateri je bilo vse polno dragocenih umetnin.

Deček je obstal nem, preplašen. Dozdevalo se mu je, da se tla šabijo pod njim. On je vendar bil tako brezobziren napram osebi, ki kar tako vstopa v kneževe dvorane. Dvignil je oči, da bi prosil odpuščanja, ali v tem trenutku opazi svojega fauna na lepem postavku.

»Vidiš, dragi moj prijatelj«, mu je rekel gospod zelo nežno in dobrohotno. »Jaz sem tvoj kip vzel iz vrta, da bi ga postavil na boljše mesto.«

»Oh, moj Bog! Kaj pa poreče knez, ko vidi ta siromašni kamen med temi-le umetninami?«

»Knez ti s tem podaja roko, moj prijatelj. — Primi jo!«

Vsak drugi bi bil padel na kolena. Mali Michelangelo pa je do solz ganjen prijel knežovo roko in jo je srčno stisnil. Bila je roka kneza Lovrenca Veličastnega.

»Odslej boš živel na tem dvoru. Delal boš zame in sedel boš pri moji mizi. Ne bom delal razlike med teboj in med mojo dečo. Idi tja v onole oblačilnico in naroči, naj ti dajo prav tako obleko, kakršno imata mala princa Peter in Jakob!«

Ali ne sliši to pravljici? Pa tu ni nič izmišljenega. Michelangelu je bilo tedaj šele štirinajst let.

Neizprosni oče.

Michelangelo je povedal knezu, kako ga je oče napodil iz domače hiše samo zato, ker je hotel postati umetnik. Prosil ga je dovoljenja, da sme posetiti svojega očeta in mu sporočiti, kako ga je knez zadržal, da more živeti na dvoru.

»Idi, dragi moj!« mu je rekel knez, »in povej očetu, naj pride sem še on. Dal mu bom vsako službo, ki bi mu na mojem dvoru ugajala.«

Deček je bil vesel, ker je po tolikem času zopet mogel domov, kamor ni bil po svojem izgnanstvu več prišel. Ali morda sedaj ni šel tja s ponosnim čelom? Ali ni imel pravice, da je stremel večno za tem, za kar je čutil v sebi največ sposobnosti?

Mali kipar, še ves prašen od pota, je potrkal na vrata očetove sobe. Oče jih je odprl. Otrok ga je hotel objeti. Ali oče je stopil par korakov nazaj. Čujte, kako opisuje Michelangelov življenje-pisec to srečanje:

»Proč od mene, nesrečnik!« je vzkliknil oče, tresoč se jeze.

»Oče moj, oče moj! Bodi usmiljen! Poslušaj me prej, preden me odženeš!« je klical deček.

»Ne pridi mi blizu, ti izprijeni in nevhvaležni sin! Ne stresaj tu prahu pred mano!«

»Za Boga, poslušaj me samo trenutek!«

»Spravi me boš do tega, da te še prekolnem.«

»Prihajam s kneževoga dvora.«

»Niti vedeti nočem, kd kod prihajaš, niti kaj delaš. To sedaj niso več moji posli. Imel sem nekoč sina, ki mu je bilo ime Michelangelo. Upal sem, da bo v slavo in ponos moji rodbini, veselje in tolažba mojih starih dni. Ali tega nevhvaležnega in razuzdanega sina nimam več. Podaril sem ga nekemu slikarju.«

»Radi moje matere poslušaj me, oče! Glej me tu na kolenih.«

»Beži od tod, zidarček! Podaj se tja, kamor spadaš!«

»Moje mesto je sedaj na dvoru kneza Lovrenca Veličastnega.«

»Bog moj, Bog moj! Zblaznel je!« je zaklical oče ves preplašen in takoj ga je minila jeza.

»Pojdi z mano, oče moj,« je nadaljeval Michelangelo z jedernatim in močnim glasom, v katerem se ni čulo nič oklevanja ali dvoma. »Pojdi z menoj in videl boš. Knez Lovrenc te čaka in ti ponuja službo, kakršno hočeš.«

Oče se je dal nazadnje prepričati, da se je napotil na dvor, kjer ga je knez prisrčno in dostojanstveno pričakal.

»Čestitam Vam na takem otroku, ki bo nekoč v slavo svoje domovine. Hotel sem Vas videti in prosim, da dovolite ostati Vašemu sinu na mojem dvoru, kjer ga bom smatral za člana svoje rodbine.«

(Dalje sledi.)

Zvezda.

Mihec ni hotel mirovati pri večerji, zato ga izpodi mati pred vrata. Ko se joka pred hišo, zapazi, da se je zvezda utrnila.

»Ej, zvezda«, ji reče Mihec, »ali tudi ti nisi dala miru v nebesih, ker so te izpodili ven?«

V šoli.

»Toplota razširi vsako stvar. Janček, povej mi kako primerlo!«

Janček: »Po leti imamo polno drvarnico, po zimski se pa izprazni.«

Ravno naroče.

A: »Ali ne jeste kumar?«

B: »Ne, ker potem ne morem spati, če jem kumare.«

A: »Čudno, pri meni je pa ravno naroče: jaz pa ne morem jesti kumar, če spim.«

Stanovska zadovoljnost.

»Hvala lepa, gospod, za obilno miloščino!« vzklikne berač in pripomni: »Da, pri tako darežljivem dobrotniku dobi nas eden še le pravo veselje za svoj poklic.«

Na levu.

Lovec vpraša na ledini ležečega pastirja, če je kakšnega zajca videl?

»O, sem ga«, pravi pastir.

»Kdaj si ga pa videl?«

»O sv. Martinu, mislim, bo tri leta, kar je eden tu mimo tekel!«

Pozor! Pozor!

Za čiščenje prosvetega Rešnjega Tolena je izšel nov molitvenik

„Pridite, molimo!“

ki obsega poleg običajnih molitev tudi šest molitvenih ur za skupne molitvene ure. Zelo priročna knjiga stane samo Din 18.— z rdečo obrezo in Din 20.— z zlato obrezo.

Knjiga se naroča pri

Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

